…І я тоді ставав на перехресті,
Безсилий рвати злі колоди пут —
В літературі, в інституті, в тресті
Тікав з кута я в ще глухіший кут.

Ставав спецом, попутником, і порох,
що дав би полум’я, в мені сирів…
Тоді питалися: союзник я, чи ворог?
І знову вперто пхали в яму, в рів.

Тоді, байдужий і сухіший вобли,
дививсь я тупо на планети глоб:
весь світ здавався за одну оглоблю,
спрямовану на мене, прямо в лоб.

Мого термометра чимраз дрібніла скаля,
мене з’їдав мовчання чортів гріх;
вперед мене рогачки не пускали,
назад мені вже не було доріг…